

MARTA DEMČÁKOVÁ
NEVŠEDNÉ ROZPRÁVKY

STBALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-77-6

MARTA DEMČÁKOVÁ

NEVŠEDNÉ ROZPRÁVKY

Grafická a technická spolupráca: Franko Štefan, Labai Emil
Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0220-9

OBSAH

Snežurík a Ľadulík.....	3
Hrnčeky na poličke.....	9
Olejová fľaša.....	16
Biele bábiky a černoška	30
Medvedíkove lietadielko	42
Omylná princezná	48
Smutná čerešnička.....	60
Zlatá hus.....	65
Zlatá noc.....	70
Zlatý zvonček.....	74

Snežurík a Ľadulík

Bola pokročilá jeseň. Už len sem tam bol zožltnutý lístok na strome. V lese zvieratá, aj v príbytkoch ľudia čakali na blížiacu sa zimu a keď už vietor podtrhával aj posledné lístie zo stromov, ešte viac sa ochladilo a začalo snežiť.

„Je tu zima, je tu zima!“ - kričali deti.

Ako každú zimu, tak aj teraz si deti počkali na sneh až do druhého rána. Dôvod bol jednoduchý - vyčkávali, kým sneh zasype všetky svahy. A tak sa stalo. Ich veľké vyčkávanie a netrpezlivosť konečne pominuli. Všetky deti vyťahovali svoje sane. Jedni boli v tvare koňa, druhé zase tvarované ako psy a ďalšie boli zase maličké. Poniktoré deti mali také veľké sane, že sa na nich vmestili aj desiati.

Známi kopec ich po roku privítal ako sa patrí.

Sneh, nazývaný deťmi Snežurík, len snežil, snežil a snežil a deti sa nevedeli na jeho veľké jemné vločky vynadávať. Zasnežený kopec pohltila tma a deti sa pobrali domov. Snežurík, natešený toľkými záujemcami o jeho sneh sa tešil na ďalšie ráno, kedy znova poteší deti veľkou nádielkou snehu. Snežuríkovo rozmýšľanie prerušilo praskanie neďaleko rybníka. Zbehol rýchlo dole z kopca k rybníku s myšlienkou, že niektoré z detí sa stratilo. Jeho obavy boli zbytočné. Pri rybníku nikto nebol. Vtom „práásk, práásk, práásk a zase práásk.“ „Čo sa to robí pod mojimi nohami?“ - pýta sa Snežurík sám seba.

A ktosi mu odpovedá:

„No, to som ja, ľad, nazývaný deťmi Ľadulík a aj ja som prišiel potešiť deti. Práve teraz robím pevný ľad, aby sa už zajtra mohli všetky deti poriadne vykorčuľovať.“ - keď to dopovedal, zamyslel sa a s ním aj Snežurík.

Nahlas to jeden druhému nepovedali, ale aj Snežurík aj Ľadulík sa trápili koho teraz deti viac uprednostnia.

Snežurík sa obával, že deti zaujme viac novovytvorený ľad a deti sa pôjdu korčuľovať. Ľadulík sa zase obával, že Snežuríkova sánkovačka bude pre deti lákavejšia. Prešla jagajúca noc a nastal nový deň. S obavou sa Snežurík a Ľadulík dívali na prichádzajúce rozšantené deti. Každé z nich sa predbiehalo so svojimi saňami, aby bolo čím skôr na kopci. Veselá vrava a detský smiech sa miešali so zvukmi saní šmýkajúcich sa dole kopcom. Tu sa niektoré z detí začali guľovať a o chvíľu už padali gule z jednej strany na druhú, až to skoro vyzeralo ako na ozajstnom bojisku. Schyľovalo sa k večeru a deti sa pomaly poberali domov a ani si nevšimli, že potok je zamrznutý. Rozprávali sa o úžasnej sánkovačke, guľovačke a smiali sa z tých, ktorí sa nešťastne prekotili alebo inak vykoľajili z kopca. Ľadulík sa za nimi smutne pozrel a ťažko si povzdychol:

„Ja na Snežuríka asi nemám. Deti majú radšej sneh ako ľad.“

Snežurík ho počul a bolo mu ho veľmi ľúto.

Aj keď sa tešil spolu s deťmi zo snehu a sánkovačky, predsa len mu bolo smutno a ľutoval Ľadulíka.

„Ako môžem byť šťastný, keď okolo mňa je niekto veľmi smutný?“ - vyčítal si Snežurík.

„Čo mám robiť?“ - rozmýšľal.

Keďže na nič neprišiel, nechal to na nasledujúce ráno, pretože ako sa hovorí, ráno je múdrejšie večera.

Prišlo ráno a s ním aj skvelý nápad.

„Zájdem do školy za pani učiteľkou a poviem jej, že potok je zamrznutý a že dnes je skvelý deň na korčuľovanie.“ - nahlas rozmýšľal Snežurík.

Lenže každé z detí pri vchode do školy za sebou zatváralo dvere a on sa nemohol nijako dostať dnu.

Snežurík však nestrácal hlavu ani trepezlivosť a cez okná pozeral deťom do tried. Búchal im na okno no nikto mu nerozumel, čo tým chce povedať. Jeho správanie vyrušilo deti natoľko, že sa na vyučovanie nemohol nikto sústrediť. Pani učiteľka postrehla neposednosť detí a skonštatovala.

„Viem, že dnes asi nie je najvhodnejší deň na písanie a skúšanie. Takže navrhujem každému z vás, aby ste sa poriadne obliekli a ideme sa sánkovať!“

A čo viac k tomu deťom treba dodať? Nič. Všade bol veselý smiech a krik. Snežurík sa pobral spolu s deťmi zo školy na známy kopec. Tešil sa spolu s deťmi, no zároveň bol veľmi smutný a trápil sa pre Ľadulíka. Jedným okom stále pozoroval deti ako šantia, no druhým okom bol stále pri rybníku a rozmýšľal nad riešením ako dostať deti k ľadu. Aj keď sa Snežurík snažil akokoľvek pomôcť, nedarilo sa mu to. Poletoval okolo saní a stále do nich narážal viac a viac, aby sa čím bližšie dostali k rybníku. No ako naschvál, deti sa stále prekoprcli a k rybníku ich Snežurík nijako nemohol dostať. Tu zbadal, že na sane si sadá pani učiteľka. Vedel, že ona bude chcieť ísť určite až do cieľa. Snažila sa pani učiteľka a s ňou aj Snežurík. Už, už hrozilo, že sa pani učiteľka prekoprcne, no Snežurík okolo nej poletoval tak, že to nedovolil a poťahoval ju za nohy stále bližšie k rybníku.